

Fra LaRouche-bevægelsen 1. dec. 2014: LaRouche om ilden fra Prometheus

I en telefonkonference i går med mange af sine nærmeste medarbejdere opfordrede Lyndon LaRouche dem til at komme ud af deres »små, overdækkede vogne« med lokal og regional organisering og gå med i en »forenet organisering« med det, vi gør på Manhattan, som model.

Som svar på et spørgsmål sagde han, at mange af vore folk mister noget af modet, fordi de ikke oplever den form for inspiration fra f.eks. det, vi gjorde med lanceringen af denne Manhattan-intervention i sidste uge. Det er noget, som normalt ikke sker i vores organisation. Sådan noget sker ikke, generelt, i vores organisation. Men vi gjorde det, vi organiserede det, i det væsentlige baseret på dette område. Vi gjorde det; det virkede. Nu breder det sig. Men vi har for mange folk, der hænger fast i konventionelle måder, i gamle vaner, ikke ser fremtiden – som venter på, at fremtiden skal hamre på døren, og de hører ikke denne hamren, og derfor sætter de sig tilbage i stolen.

Men det skete. Hvorfor? Fordi vi gjorde det, eller nogle af vore folk gjorde det. Og de folk, som ikke gjorde det, som ikke tænkte succesfuldt, eller kompetent, fik ikke fat i pointen. De var ikke inspireret; de vidste ikke, hvordan man skulle inspirere. Til en vis grad er selve demoraliseringen kilden til, at en præstation mislykkes. Men dele af vores organisation er nu blevet genoplivet fra den døde tilstand, og det virker. Vores indsats i Manhattan, i denne kampagne for anerkendelse af Hamilton-princippet, som det kommer til udtryk i Manhattan i New York-området: det ændrede tingene. Og vi ser

nu en meget signifikant forandring. Vi ser også virkningen af de områder, der ikke ændrede sig, som stadig går i den samme, gamle retning. Og de taber. Men de taber ikke, fordi samfundet svigtede dem; de taber, fordi de svigtede samfundet. Og derfor må vi have nye former for alarmklokker, som går i gang under folk, som prøver på at sove, altså rent politisk. Og når de forsøger at sove, sætter man alarmklokkerne i gang, og så vågner de. Hvorfor vågner de? Fordi de ikke har noget andet valg.

Vi har skabt en forandring i USA i sidste uge, og det vil blive klart i den kommende periode.

Som svar på en anden intervention tilføjede LaRouche, at folk må forstå, at ethvert individ må være dedikeret opdagelsen af sandheden. Sandheden er derude, og når folk ikke responderer, er det, fordi de ikke erkender sandheden. Måske skyldes det, at de ikke er uddannet til det; måske skyldes det, at de har mistet modet. Men der er ingen undskyldning for det, ingen virkelig undskyldning. De mennesker, der er kvalificeret til at lede samfundet, vil altid lede. De, der ikke leder, var ikke kvalificerede. Hvorfor var de ikke kvalificerede? Fordi de ikke havde engagementet, forpligtelsen. De var ikke helliget opdagelsen af løsningen på, hvad så siden det var for et problem, de var konfronteret med. De ville have nogle andre mennesker til at indgyde dem modet. De var ikke i stand til at respondere på egen hånd. Hvis man vil være leder, må man lede. Men hvis man ikke leder, er man ikke en leder. Og så vil man beklage sig over, at man ikke får lederskabet – fordi man ikke yder det!

Det er det gamle problem: folk er bange. De er bange for at træde frem; de er bange for at opdage visse ting; de er bange for deres nabos mening; de er bange for nogen i deres familie; de er bange for alt muligt. Og de ønsker ikke at forstyrre freden. De vil ikke sætte spørgsmålet på spidsen, tvinge en løsning frem. Det er vores opgave at erkende dette problem; at vi har et stort antal mennesker blandt vore folk, som et

udsnit, som mislykkes. De mislykkes, fordi de ikke er blevet jaget op, eller fordi de har held til at modsætte sig at blive jaget op. Men det er problemet.

Fejlen findes i dem selv. Og det, man må spørge sig selv om, er, hvad er det for en fejl, jeg er ved at begå, fejlen i mig selv, som er undskyldningen for ikke at gøre, hvad vi må gøre. For man nægter at opdage det, der ligger lige foran én. Og man ser det, når folk virkelig tager lederskabet. Det er ikke, fordi de har et eller andet stort talent for viden eller sådan noget; det er, fordi de simpelt hen beslutter, at de ikke vil sidde der som en anden skrubbtudse, der venter på, at solen skal skinne. Jeg forsøger altid at sætte alting i brand; det har jeg aldrig haft problemer med.

Efter at have modtaget en rapport fra New York konkluderede LaRouche sit indlæg i diskussionen ved at beskrive historien om vores seneste interventioner i Manhattan og sluttede med at sige, at vi har skabt betingelserne for at overtage nationens ånd i Hamiltons ånd. Vi havde stor succes, selv om tallene stadig er beskedne. Vi har skabt røre i tingene i en sådan grad, at de ikke kan komme uden om den kendsgerning, at vi har skabt denne intervention. Det, der hviskes, er: »Han har ret! Han har ret!« Vi har ikke vundet noget, på en stor, fysisk måde, men vi har skabt forudsætningerne for at overtage nationens ånd. Så vi har haft en stor succes, ikke, fordi vi har store tal, men fordi vi var i stand til at sætte processen med at ændre farven på situationen, så det går i vores retning, i gang. Det bliver ikke så nemt at få standset dette her. Selv med det, vi med begrænsede midler har gjort, så vil det her stadig være smittefarligt. Og denne smittefare kan gøre, at vi vinder fornyelsen af ånden i USA's forfatning. Sætter den i kraft igen. Og vi vil gøre det. Det er, hvad der foregår omkring New York-spørgsmålet. Og det er årsagen til, at USA vil genoplive verdens nationer.